

[Jens Otto Madsen]

Hr. Jes Lunde sagde, at VS' ændringsforslag er SF generelt meget enig i. Kun et enkelt, nemlig det vedrørende industriministeriets støtteordninger til bl.a. produktudvikling, ville SF gå imod.

Så vil jeg godt spørge hr. Jes Lunde, om det betyder, at SF nu har en ny holdning til arbejdsretten. Det vil jeg da hilse velkommen. Vi har nemlig foreslået, at den skal stryges af bevillingerne, og det skyldes, at arbejdsretten er en klassesdomstol. Det understreges tydeligt af den nylige HT-dom, som ramte SiD og Trafikfunktionærernes Fagforening entydigt, idet de måtte betale 21 mill. kr. Hertil kommer så de enkelte HT-chaufførers individuelle bøder plus tabt arbejdsfortjeneste samt forhøjet fagforeningskontingent de kommende år, i alt 8.000-9.000 kr. pr. HT-chauffør. Det kan sammenlignes med, at ØK i 1979 overenskomststridigt fyrede en hel dæksbesætning inklusive skibets tillidsmand, og her blev den reelle bod kun 20.000 kr. Misforholdet er jo indlysende. Derfor er vi i VS enig med SiDs formand, Hardy Hansen, når han siger, at der er tale om, at arbejdsrettsdommen er en mundkurvsdom, der knægtar de faglige tillidsfolks ytringsfrihed, når de udtaler sig om de forhold, som ligger bag ved overenskomststridige arbejdsnedlæggelser. Hardy Hansen ønsker en ændring af arbejdsretten og arbejdsrettens grundlag.

VS støtter altid de mindste ændringsforslag, som betyder forbedringer for lønarbejderne, men arbejdsrettens klassekarakter kan ikke forandres grundlæggende, arbejdsretten skal væk, og det er baggrunden for, at vi har stillet dette forslag.

Som sagt er vi glade for, at SF nu endelig kan tilslutte sig VS' holdning, som vi har haft gennem de sidste 15 år, og at de vil være med til sammen med os i fagbevægelsen at vinde gehør for det synspunkt, at vi må have et helt andet system på arbejdsmarkedet end arbejdsretssystemet, et system, der giver aktionsmuligheder, hvis forhandlinger om arbejdsforhold og lønforhold bryder sammen.

Der er en voksende modstand i fagbevægelsen mod arbejdsretten, fordi den mere og mere entydigt viser sig som det, den er: en klassesdomstol.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan glæde hr. Jens Otto Madsen med, at vi vil stemme for VS' ændringsforslag vedrørende arbejdsretten. Det gjorde vi også i 1982. I 1983 kom forslaget ikke til afstemning. Der er altså ikke tale om nogen ny holdning fra SFs side. Vi stemmer, som vi plejer at gøre, men hvis det kan glæde VS ekstra hvert eneste år, så for min skyld ingen alarm.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Det finanslovsforslag, som vi i dag har til tredje behandling, og som i øvrigt er udformet i snævert samarbejde med det radikale venstre, udmærker sig ved, at statens udgifter ikke forøges i forhold til i år. Det har fra firkløverregeringens start været et afgørende mål, at de offentlige udgifter skal holdes i ro, og det er dette finanslovsforslag som sagt udtryk for.

Jeg har godt nok hæftet mig ved betragtninger fra bl.a. hr. Maisteds side om, at der ikke ligger noget særligt heri, for der er jo alligevel prisstigninger osv. Det, der er afgørende, når man sammenligner dette finanslovsforslag med det fra året før, er, at dette at holde budgettet i ro betyder, at der skal gennemføres en række besparelser. Der er en automatikvægt, som alle ved; intet er statisk. Tilbage står, at for at kunne gennemføre nye initiativer som f.eks. teknologifremme, udbygning af forskning osv., ja, for overhovedet at kunne dække de udgifter, der opstår, eksempelvis også i forbindelse med et voksende antal pensionister, skal der gennemføres besparelser, hvis man skal holde et uændret udgiftsniveau, og de andrager for det finansår, vi her taler om, næsten 5 mia kr.

Når det er vigtigt for regeringen at holde fast i det uændrede udgiftsniveau, kan det naturligvis heller ikke overraske nogen, at regeringen må tage afstand fra de ændringsforslag, som socialdemokratiet har stillet. Jeg skal ikke gå i detaljer med forslagene, og mange af dem har allerede været nævnt under debatten i dag, men det er klart, at en forhøjelse af børnetilskuddene, arbejdsløshedsdagpengene, efterlønnen og sygedagpengene, en ophævelse af karensdagen, en forøgelse af udgifterne til boligbyggeri, til uddannelsesstøtte osv. medfører en meget stærk belastning af statens budget, og disse merudgifter vil socialdemokratiet, jeg havde nær